

El camí cap a un possible pacte d'estat

written by Anna Latorre | 26 de June de 2023

Ara que tornem a estar en una situació política que qüestiona l'estabilitat quant a les lleis i propostes plantejades fins al moment, **l'educació, entre altres àrees, es troba en el punt de mira**. Els estudiants d'aquest àmbit hem viscut de primera mà la incertesa cap a la normativa educativa, fent que ens qüestionem i debatem la importància i necessitat o no d'arribar un consens polític cap a la idea d'establir un possible pacte d'estat en matèria educativa.

En aquest sentit, serien molts els aspectes que s'haurien de considerar, i fins i tot plantejar la idea que, tal vegada, segons com és la situació al nostre país i els recursos personals, econòmics i institucionals que tenim, ara com ara no podríem arribar a aquest consens total del qual s'ha conversat en algun moment en la vida dels professionals de l'educació, però també, entre la societat actual dedicada a altres sectors. Al cap i a la fi, **l'educació és una qüestió que incumbeix tota la societat**, perquè com exposa Jaume Carbonell en la seua obra, *L'educació és política*, i la política, en una certa forma, la construïm i conformem tots els ciutadans i ciutadanes d'una societat.

No obstant això, quan es planteja la idea del pacte d'estat

en matèria educativa apareix el qüestionament de qui ha de participar en la redacció d'aquest. En 2006, Alejandro Tiana, en aqueix moment secretari general d'educació, va promoure la creació de la Llei orgànica d'Educació (LOE) des d'una perspectiva participativa, permetent que agents externs a la política, però experts en l'àmbit educatiu, pogueren participar i donar el seu punt de vista sobre les necessitats existents d'aquell moment en el sector, amb la finalitat de fer una normativa real i adaptada al context de llavors i aconseguir així un major impacte en el sistema.

Un dels aspectes que més s'ha repetit durant la meua formació universitària en l'àmbit educatiu és : amb mestres, professors, inspectors, famílies... perquè siguen efectives i atenguen les característiques del que és una escola.

Tanmateix, **cada vegada més es dóna importància al fet que aquestes propostes tinguen un aval científic**, una investigació prèvia que demostre que una pràctica o proposta té un impacte significatiu en la millora educativa del sistema o en el procés d'ensenyament-aprenentatge de l'alumnat. Segons [Pedro Flores Crespo](#) aquesta perspectiva permet, a més de millorar l'eficàcia de les polítiques públiques, desenvolupar una avaluació d'allò que es duga a terme i fer així un seguiment real que també, al seu torn, millore aquesta pràctica.

Aleshores, en aquest debat es planteja la idea que en el cas d'un possible pacte d'estat educatiu es contemple la proposta de **posar en debat la veu dels experts, de la ciència, i també d'aquelles persones que viuen la normativa en la seua pròpia pell** (mestres i altres membres de la comunitat educativa), així com altres visions de la societat que enriqueixen la llei per a donar veu a aquells

grups més vulnerables i, per tant, construir una normativa realista i coherent amb les propostes científiques, socials i polítiques a partir d'un debat igualitari. Aquest plantejament és el que Ramón Flecha defineix com a [polítiques dialògiques](#) i en el qual porta treballant al costat de moltes altres persones des de finals dels anys 90.

És cert que arribar a un consens total atenent a tots aquests punts de vista des d'una perspectiva igualitària és complex, i requereix temps i molts recursos. No obstant això, com s'analitza en el meu treball fi de màster en el qual van ser entrevistats diferents persones de la política, investigadores i docents, **sí que es podria, i caldria, arribar a uns certs acords que, més enllà de la ideologia individual, vetlen per la millora i estabilització del sistema educatiu espanyol**. Perquè el fet de no fer-ho retarda aquesta evolució i, al mateix temps, desmotiva i dificulta el treball dels mateixos professionals de l'ensenyament, qui veuen que, malgrat l'esforç invertit en adaptar-se a la normativa vigent, aquesta és efímera i no contempla una continuïtat que permeti avaluar si les pràctiques proposades tenen resultats en el seu alumnat.

Per tant, conscients de la dificultat que suposa arribar a aquest anhelat pacte d'estat en matèria educativa i de les controvèrsies que podrien aparéixer amb la seua creació, podria exposar-se la necessitat d'un consens, que almenys conforme les peces claus del sistema, per a vertebrar-lo a poc a poc amb allò que realment s'ha evidenciat des de la investigació que aporta les majors millores i no siguen simples qüestions ideològiques.

Molts dels i les estudiants que estem iniciant-nos en aquest món educatiu tan divers, però essencial en el

desenvolupament d'una societat, som partidaris de la importància del diàleg, del debat, de sentir les veus dels altres i de valorar, malgrat els conflictes ideològics que puguen sorgir, què és el millor per als nostres xiquets, xiquetes i joves i com podem ajudar-los i guiar-los en aquest procés de construcció personal tan important per al nostre futur, però també per al nostre present.